

Sveiki!

Mūsų tik trys, bet eibių pridarom kaip
visas šimtas. Nykštukai pyksta ant mūsų
už pokštus. Jie tiesiog neturi humoro
jausmo! Be to, juk tai jie nukirto medį,
kuriame gyvenome 1235 metus,
ir mus išleido. Nieko nepadarysi,
teks jiems su mumis taikytis!!!
Viliamės, kad jums patiks mūsų
pokštai, drauge su mumis leisti laiką
ir maišyti spalvas.

Sveiki atvykę pas mus į knygą!

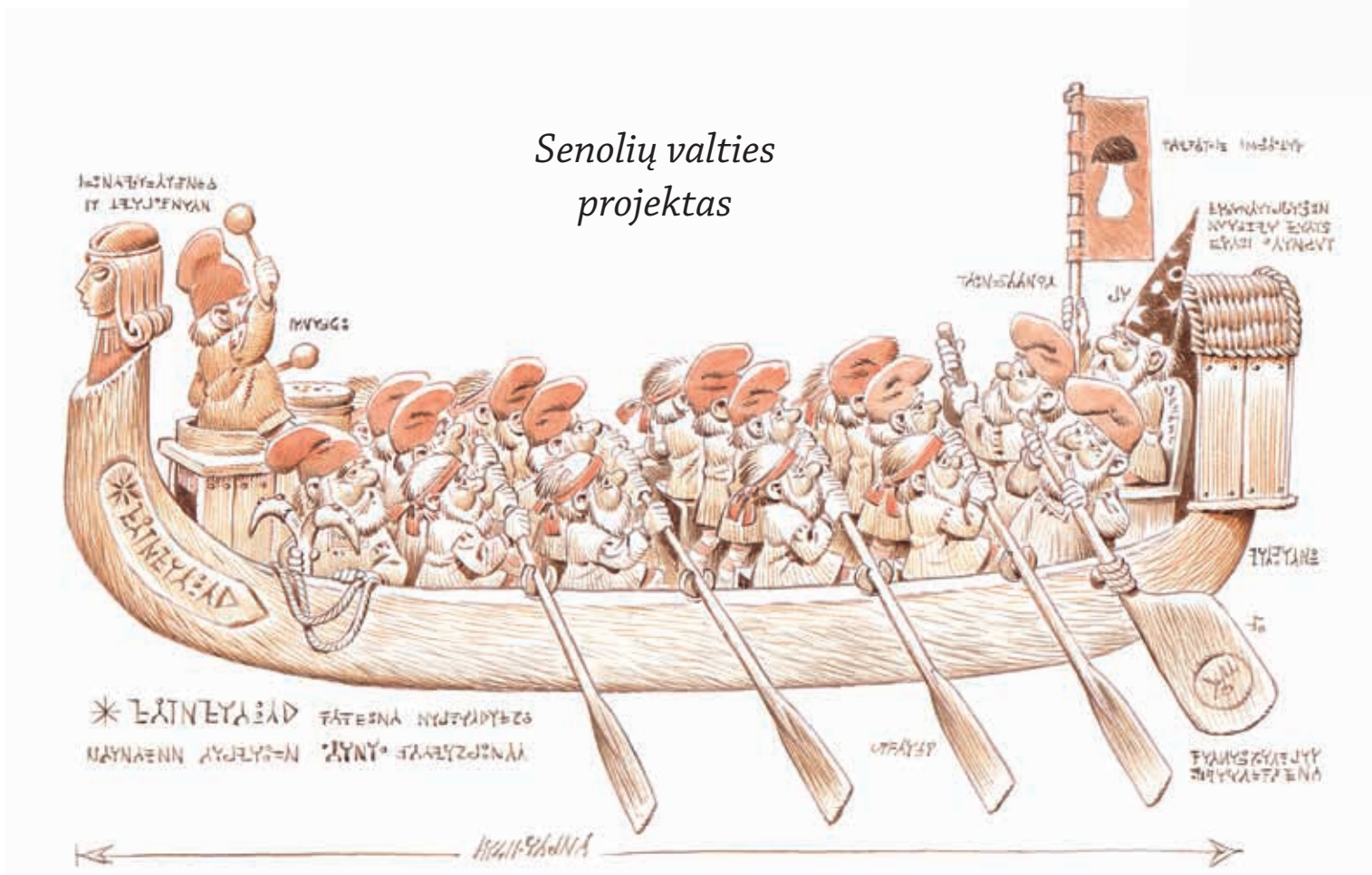
Vijurkas Sprigtukas
Linksmutis

P. S. Parašykite mums,
jei žinote įdomių pokštų!

Valtis

Viskas prasidėjo atsitiktinai. Jeigu tą dieną sklaidydamas Didžiąją knygą nykštukas Burtininkas nebūtų užsimanęs išskobti valtį, kokia plaukiojo senoliai, nei Miško gyventojai, nei nykštukai, nei fejės, nei milžinas nebūtų sutikę šios knygelės veikėjų kaukučių.

Štai kaip viskas buvo.

Stebuklingajai valčiai išskobti reikėjo milžiniško medžio. Toks iš tiesų augo girioje, dar nykštukų karaliaus prieš daugelį šimtmečių pasodintas.

– Tik būkit atsargūs, – įspėjo kirtėjus nykštukas Burtininkas, – šioje girioje medžių šerdyse gyvena kaukučiai. Tai tokie keisti žmogeliukai, kurie labai mėgsta krėsti visokius pokštus, kartais piktus ir nemalonus.

Atvykę į girią kirtėjai ėmėsi darbo. Nelaimė, su jais buvo ir Bėdžius, kurį visada lydėdavo kokia nors bėda, panašiai kaip nykštuką Dobilą Keturlapį – laimė.

Kiaurą dieną kirtėjai plušo prakaitavo, ir tik vakarop medis nuvirto.

– Žiūrėkit, žiūrėkit, kas lenda iš kamieno! Ar tik ne vienas iš kaukučių?! Apie kuriuos kalbėjo Burtininkas. Ot gausim nuo jo barti! Aš sakiau, kad per tą Bėdžių vien bėdos!

Tuo metu iš tuščiavidurės kamieno šerdies išlindo trys kaukučiai.

– Sveiki, vyručiai! Kodėl jūsų veideliai tokie ištįsę? Ir kodėl visi barzdoti? Turbūt labai nuobodžiai gyvenate, ar ne?

– Duok Dieve, kad būtų tik šitie trys! – sumurmėjo panosėj kirtėjų vyresnysis Jazminas; jis jau suprato, kad geruoju visa tai nesibaigs.

– Kadangi nukirtot mūsų namus, eisim kartu su jumis, bent aš taip manau! – tarė vienas kaukutis.

Tikri nenaudėliai buvo šie nelaukti svečiai.

Pakeliui į kaimą jie visą kelią krėtė pokštus, matyt, norėjo atsigriebti už ilgus nelaisvės metus medžio kamiene. Nykštukai kentė išdaigas ir neišmanė, kaip juos sutramdyti.

Atėjus vakarui ir visiems susėdus aplink laužą, kaukučiai panorą susipažinti su nykštukais ir uždainavo dainelę:

*Aš nenuorama Vijurkas,
mėgstu žaisti, moku burti,
aš Sprigtukas, vienas du,
spriegsiu sprigtą, net saldu,
aš Linksmutis, tai smagu,
pokštus krėsti kai imu!*

*„Man regis, iš tų kaukučių tik ir lauk nemalonumų...“ –
pagalvojo nykštukas Burtininkas, matydamas
kaukučių išdaigas.*

Kaukučių namas

Nors mažieji barzdočiai ir nelabai apsidžiaugė, kaukučiai pareiškė liksią girioje ir leisią dienas kartu su visais: nykštukais, gyvūneliais, milžinu Raudonbarzdžiu ir juodąja feja Varnalėša.

– Kaip sau norit, bet į kamieną negrįšim, gana ten prisinubodžiam per šimtus metų. Jei mums padėsit suręsti namą, išmokysim jus visokiausių triukų.

Nykštukai sutiko ir pagal svečių nurodymus ėmė statyti aniams namą storo medžio kamiene. Visa tai, ką matote paveikslėlyje, kaukučiai kuo smulkiausiai išaiškino namo statytojams. Miško gyventojai labai džiaugėsi naujaisiais kaimynais ir kimšte kimšo „Vijurko, Sprigtuko ir Linksmučio makaronus“, tik bėda, kad daugelis nuo jų tiesiog akyse storėjo.

Aliejinė lempelė

Juodosios pušies žievėje išpjovę griovelį kaukučiai surenka sakus, iš jų gamina ledinukus su pagaliuku.

Iš gluosnio pjuvenų, sumaišytų su juodųjų pušų sakais, gaminami garsieji miškininko makaronai.

Į vandenį mediniame kubiliuke kaukučiai įlašina mėtų sulčių.

Kubiliukas su samčiu

Iš nendrių brazdų kaukučiai kepa maistingą ir ilgai nežiedėjančią duoną.

Šeivamedžio švilpynė

A

B

C

D

E

F

H

G

M

L

N

I

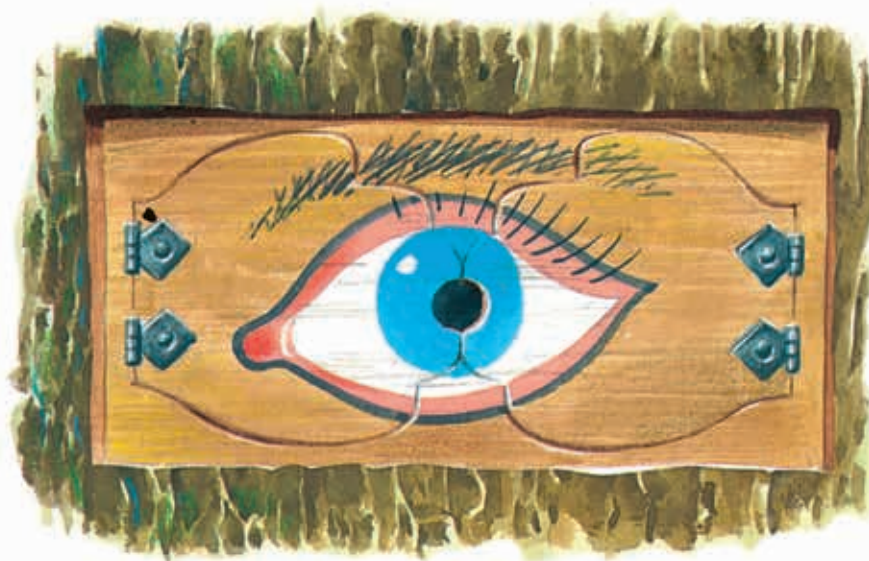
- A** – Dušas
- B** – Tualetas
- C** – Kilnojamas kibiras su karštu vandeniu, skirtas dušui
- D** – Gimnastikos žiedai
- E** – Varomas pedalais riedantis takas
- F** – Lovelės-lopšiai
- G** – Stulpas laiptoti į antrą aukštą
- H** – Kojūakai prie namo durų
- I** – Durelės grindyse
- L** – Sūpuoklės
- M** – Aklinos durys
- N** – Krosnis su žieminiiais gultais

– Už tai, kad pastatėm jums namą, prižadėkit nebekrėsti pokštų. Sutar-ta? – naujųjų kaimynų paprašė nykš-tukas Burtininkas.

– Kaukučių garbės žodis! – vienu balsu atsakė visi trys.
Bet niekam ne paslaptis, kad tikras kaukutis niekada nesi-
laiko duoto žodžio. Taigi vos tik įsikraustę jie nutarė atšvęsti
įkurtuves ir, žinoma, neapsiėjo be naujos išdaigos; ją pavadino
„žioplių gaudykle“. Kaukučių namas iš tiesų buvo nepaprastas,

Žioplių gaudyklė

*Priėjęs pažiūrėti pro skylutę akyje, nykštukas užmina
spyruoklę atpalaiduojantį pedalą ir gauna antausį.*

patys matot, kiek čia įvairiausių prietaisų, mat kaukučiai, neturėdami kur dėti per kraštus besiliejančios energijos, būtinai turi išsišėlti.

Miško gyventojų nuomonė apie naujuosius kaimynus buvo labai prieštaringa. Kai kuriems jie atrodė gana simpatiški.

– Mane kaukučiai išmokė kortų triukų... Ei, Kurmi! Gal suloškime partijėlę? – patenkintas kranksėjo Kranklys.

Tačiau dauguma manė kitaip...

